

Rian Visser

Seef met de sjees

met tekeningen van H el ne Jorna

Leopold | Amsterdam

1 Seef

Seef vliegt door het bos.
De jongen flappert met zijn oren.
Hij houdt van het bos.
Het is er prachtig.

De zon schijnt door de bomen.
Water bruist in een beekje.
Ratten scharrelen op de oever.
• *Tuut*, doet een bloem.
Het is een mooi, hoog geluid.
Een vlinder vliegt erop af.
Een witte wolf slaapt in het gras.
In de verte klinkt geratel van wielen.
Een huifkar rijdt over het bospad.
Hij wordt getrokken door een wit paard.
Een meisje, rond als een appel, zit voorop.

De wind steekt op.
Planten ritselen.
Er trekt een rilling door de bodem.
Het begint te stormen.

Seef vliegt naar een boom.
Hij zoekt een dikke tak.
Iets stevigs om zich aan vast te houden.
De wind rukt aan zijn vleugels.
Zijn trui wappert.

Seef tolt door de lucht.
Hij fladdert met zijn armen.
Zijn vleugels zijn licht en dun.
Ze wegen bijna niets.
Net als Seef.
Hij is licht als een pluisje.

De wind sleurt Seef mee.
Zijn hoofd botst tegen een tak.
Au!
Weer botst Seef.
Een vleugel breekt af.
De andere vleugel blijft hangen.
Ook deze breekt af.

Seef valt.
Het stormt nu nog harder.
De wind wervelt rond.
De bodem van het bos schudt heen en weer.

Ineens is overal zand.
Het waait in zijn ogen.
Seef draait rond.
Voor is achter.
Onder is boven.
Hij valt en valt...

Het paard hinnikt.
Het meisje op de huifkar roept iets.
Ratten kruipen over hem heen.
De wolf gromt.

Seef ligt in het zand.
De wind is gaan liggen.
De dieren zijn verdwenen.
Er is niemand.

Seef gaat zitten.
Hij fladdert met zijn armen.
Er zijn geen vleugels meer.
Vliegen lukt niet.
Hij is moe.
Zo moe.

